

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 75.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939965040/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Tiende Brev

Den 15de Juni 1849.

Kjæreste, bedste Mathilde!

Vær ikke vred, og hvis Du er det, som jeg da egentlig ikke kan fortænke Dig i, saa vær god igjen, og tilgiv mig for denne eneste Gang min, for enhver Anden utilgivelige, Forsømmelse med at skrive. Dog Du er saa god, Du vil nok lade Dig forsones!

Gud veed, jeg har tænkt paa Dig hver Dag, og ønsket at Du kunde deeltage med mig i al den Glæde og Lyksalighed, som omgiver mig. Men netop fordi jeg er saa lykkelig, har jeg ikke kunnet formaae mig selv til at skrive. Jeg kan dog ingen klar Forestilling give Dig om hvorledes jeg har det, endnu mindre om hvorledes jeg er ulmode. Og jeg er vis paa, at hvad jeg nu, i al Hast er istand til at skrive, vil forekomme mig som en Caricatur, ikke som noget Billede deraf. Det bliver kun det Ydre, kun Formen, Du faaer at see, men det fortryllende Usynlige, som levendegjør den, kan jeg ingen Idee give Dig om. Det kan kun føles, ikke beskrives, hvorledes det ligesom synger sin egen Lovsang i mit Hjerte. —

Jeg kan tænke mig, hvorledes Du her afbryder Læsningen, og seer ned ad Siden, for at faae at vide «hvad der gaar af hende.» Jeg maa heller skynde mig at tilfredsstille Din Nysgjerrighed, især da jeg ikke har mange Minuter til min Raadighed. Da jeg sidst skrev, fortalte jeg Dig, saavidt jeg husker, om hvorledes jeg gjorde Annas Bekjendtskab. Kort efter bleve vi inviterede til Middag, og siden den Tid har jeg været ofte, og i de sidste fjorten Dage daglig sammen med hende. Hun fortjener at kjende Dig, og elskes af Dig, og dog ere I saa forskellige. Hun er saa *unbefangen* (jeg maa laane et tydsk Ord, men jeg trøster min Nationalfølelse med at vi nok have i vort eget Sprog et som er tigange bedre, naar jeg bare kunde finde det), saa barnlig munter og himmelsk god. Hun bringer Liv i det Døde. De kjedeligste Arbeider blive morsomme, naar hun deeltager deri; den almindeligste Conversation bliver underholdende, naar